

110461

Umennesket

Så lenge det fins mennesker på jorden, kommer kampen mellom mennesker og umennesker til å være en historisk regel. Så langt vi kan se tilbake er jødernes kamp mot folkene en del av livets naturlige gang på vår planet. Man kan rolig komme til den overbevisning, at denne striden på liv og død er like så mye naturlov som pestbasillenes kamp mot det sunde legeme.”

Reichsführer-**SS** Heinrich Himmler 1935.

Slik som natten er motsatt dagen, som lys og skygge evig er fiender — slik er den største fiende for mennesket, som hersker over jorden, mennesket selv.

Umennesket — denne biologisk tilsynelatende fullstendig likeddannede skapning med hender og føtter og med en slags hjerne, med øyne og munn, er likevel en helt annen, et fryktelig kreatur, er bare en antydning til menneske, med menneskelignende ansikts trekk — åndelig, sjeløst likevel laverestående enn ethvert dyr. I det indre av dette vesen er det et grusomt kaos av ville, uhemmede lidenskaper: navnløs ødeleggeslyst, primitivt begjær, den mest utilhyllede simpelhet.

Umennesket — ingenting annet!

For alt det som har menneskeansikt er ikke likt. —

Væ den som glemmer det!

Hva denne jord har av stor-verker, tanker og kunster — mennesket har tenkt det ut, skapt det og fullendt det; det tenkte og oppfant, for det fantes det bare ett mål: å arbeide seg opp til en høyere tilværelse, å forme det uopnåelige, å erstatte det utilstrekkelige med noe bedre.

Slik vokste kulturen.

Slik ble plogen, verktøyet og huset til.

Slik ble mennesket til samfunnsmenneske, slik ble familier, folk og stater til. Mennesket vokste seg stort og sterkt. Det steg langt opp over alle andre levende vesener.

Slik ble det den første, nest etter Gud!

Men umennesket levde også. Det hatet menneskets verk.

Det raste imot det, hemmelig som en tyv, åpenlyst som baktaler — som morder. Det rottet seg sammen med sine likemenn.

Det ene bestet ropte på det andre. —

Aldri levde umennesket i fred, aldri slo det seg til ro. For det følte seg vel i halvmørket, kaoset.

Det skydde lyset fra de kulturelle framskritt. Til livs-underhold behøvde det sumpen, helvete, men ikke solen.

Og denne umenneskers underverden fant sin fører: den evige jøde!

Han forsto dem, visste hva de vilde. Han oppegget deres mest nedrige lyster og begjær, han lot redslene komme over menneskeheten.

Det begynte i historisk tid med ødeleggelsen av perserne, med Purimsfesten, den første virkeliggjørelse av et organisert masse-mord. 75 000 ariske persere falt som offer for det jødiske hat. Enno idag feirer jødedommen denne grusomme død som sin største „religiøse” fest.

Evig er umenneskets hat mot de lyse skikkelser, mot lysets bærere.

Fra ørkenen truer evig Europas undergang.

På de fjerne stepper samler de ødeleggende makter seg sammen, Attila og Dschingis Chan samler sine hunnerhorder og raser over Europa, levende åpenbaringer, av ild, død og vold. Mord og gru er det de later etter seg, forat lysets og de tusenfoldiges vitenskapers verden, framskrittets og den menneskelige storhets makt skal synke tilbake i sin opprinnelige tilstands avgrunn!

Alltid er umenneskets vilje slik:

At det igjen ble ørken, der hvor nettopp kunnskapens lys klaret opp og skaperevnen ryddet vei, for da vilde det ha nådd sitt siste mål — kaoset.

Gjennom årtusen føres kampen videre fram etter fryktelige, uberegnelige lover. No og da kommer igjen en Attila, en Dschingis-Chan, som river opp Europas porter, som bare streper etter ett: fullkommen ødeleggelse av alt vakkert!

Idag heter legemliggjørelsen av denne ødeleggeslyst — bolsjevisme! Men denne bolsjevisme er ingen tilfeldig forbigeende idé. Den er intet produkt av vår tid! Den er heller ingen nyhet innen rammen av menneskehetens historie. Den er så gammel som jøden selv. Dens forkjemper heter Lenin — Stalin.

„I et folk blir de førende menn blodig slaktet ned, og folket går inn i det offentlige, i det kulturelle, i det økonomiske, i det åndelige og sjelelige slaveri. Resten av folket, fra stjålet sin egentlige verdi gjennom talløse blodblandinger, degenereres — og i den historisk korte tid av noen århundrer vet man nesten ikke at det engang fantes et slikt folk.”

Reichsführer-**SS** Heinrich Himmler 1935.

Endeløs i sin utstrekning er den russiske steppe — Øst-Europa. Skarp og fremtredende er den kulturelle forskjell mellom Mellom-Europa og dette kjempeland.

Og likevel, her og der samme slags jord — på begge sider av grensen, men ikke de samme mennesker! For bare mennesket alene formår å sette sitt stempel på et landskap. Derfor har vi på den ene siden Tyskland med sin velordnede fruktbarhet, med sine harmonisk planlagte marker, med sine høvelige samlinger av landsbyer; på den andre siden har vi derimot soner med det mest ugjennomtrengelige terreng, stepper, endeløs urskog, som de grunne elvene møysommelig baner seg veg igjennom.

Dårlig utnyttet, fruktbar svart jord, som kunde vært et paradys, et Europas Kalifornia, men som er et vanrøktet, ørkenaktig forsømt stykke land, like til idag påsatt stemplet om en kulturskam uten like, — en evig anklage mot umennesket og dets herskersystem.

Den svarte jordens sørgelige skjebne.

Endeløse, fruktbaré, forsømte, men med alle tenkelige skatter velsignede Øst-Europa, — brutalt atskilt fra den øvrige verdensdel ved envilkårlig kløft. Øst-Europa, det klarte ikke å streve seg opp av en viss primitivitet. Det så bare kaoset, for det manglet mennesket, den verdifulle kulturbærer, geniet som systematisk ordnet med oppbyggingen av freden, som utnyttet jordens

uendelige skatter og fruktbarhet. Dette landet kjente bare de uhemmede krefter som den dyriske krigsrusting satte i sving. Selvfølgelig har også høytstående folk fra Mellom- og Vest-Europa hatt dette land som sitt mål. Det fantes engang goter og væringer som grunnet sine riker her og brakte kultur med seg. Hanseater, svensker, flamlendere, hollendere, schwabiske og saksiske nybyggere forsøkte å bringe lys i mørket. Gjennom alle århundrer lød det der borte fra et rop om hjelp. Peter den store, Katharina II og hva de nå heter alle sammen hentet tyske bønder og tyske offiserer, europeiske lærde, læger og ingeniører.

Men atter og atter seiret mørkets makter, som virvar av vilt, dyrisk raseri ble hjelpen som var hentet blodig slaktet ned.

Begynnelsen til umenneskets kamp var Attilas og Dschingis-Chans fryktelige herjinger.

På stygge små stepphester, nesten sammenvokset med sine dyr, strømmet de hunnisk horder mot Europa, deres sammenknepne øyne glødet av mordlyst, og etter dem ble ikke annet tilbake enn villmark, brand, mord og ødeleggelse. Slik beretter historien: Hunnerne kommer! Hvor ofte har ikke dette ropet gjentatt seg gjennom åttuhundrene. Russ-

land ble skueplassen hvor umenneskets lære — nihilisme og bisme — ble brakt fram i dagen. Stadig tender bildet av et som er innstillet på omvelting, som trakter etter å tilintetgjør «borgerlige Vesten», en vill, flammende begeistring i den bolsjevramp. Jublende ønsker den røde dikter Petter Orjeschin:

„Den hellige mør jord skjelver under skrittene av millioner føtter. Halvmånen har forlatt moskéen, korset kirken. Paris'ende mer seg. Ut fra steppene stiger røyken fra ofrene som er viet den nye Gud. London skal drukne i bølgene. Berlin skal ligge i r. Sot blir smerten for de fornemme som faller i kampen. Ned fra Mont Blanc skal hordene streife gjennom Guds gylne. Også kirgiserne fra steppen vil be for den nye tid“.

«Nu er de der igjen, hunnerne,
vrangbilder av menneskelige
ansikter, redselsdrømmer som
er blitt til virkelighet, neve-
slag i ansiktet på alt det
gode»

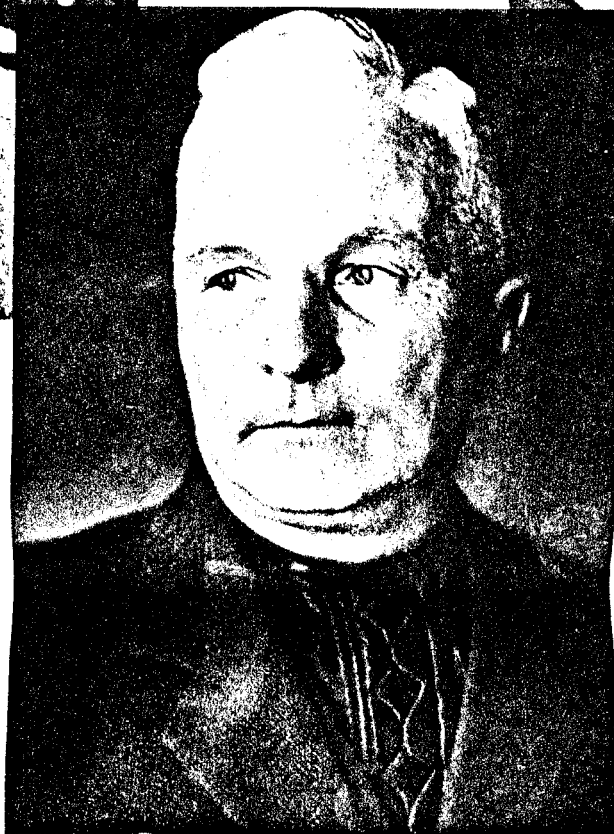
«..... forbundet med ur-
skogvesener og avskummet fra
hele verden, men ypperlige
verktøy i hånden på den evige
jøde, mesteren for de organi-
serte masse mord. Bare for
de dumme kamouflert i en bor-
gers klær.»

Denne finske offiser,

denne spanske fisker,

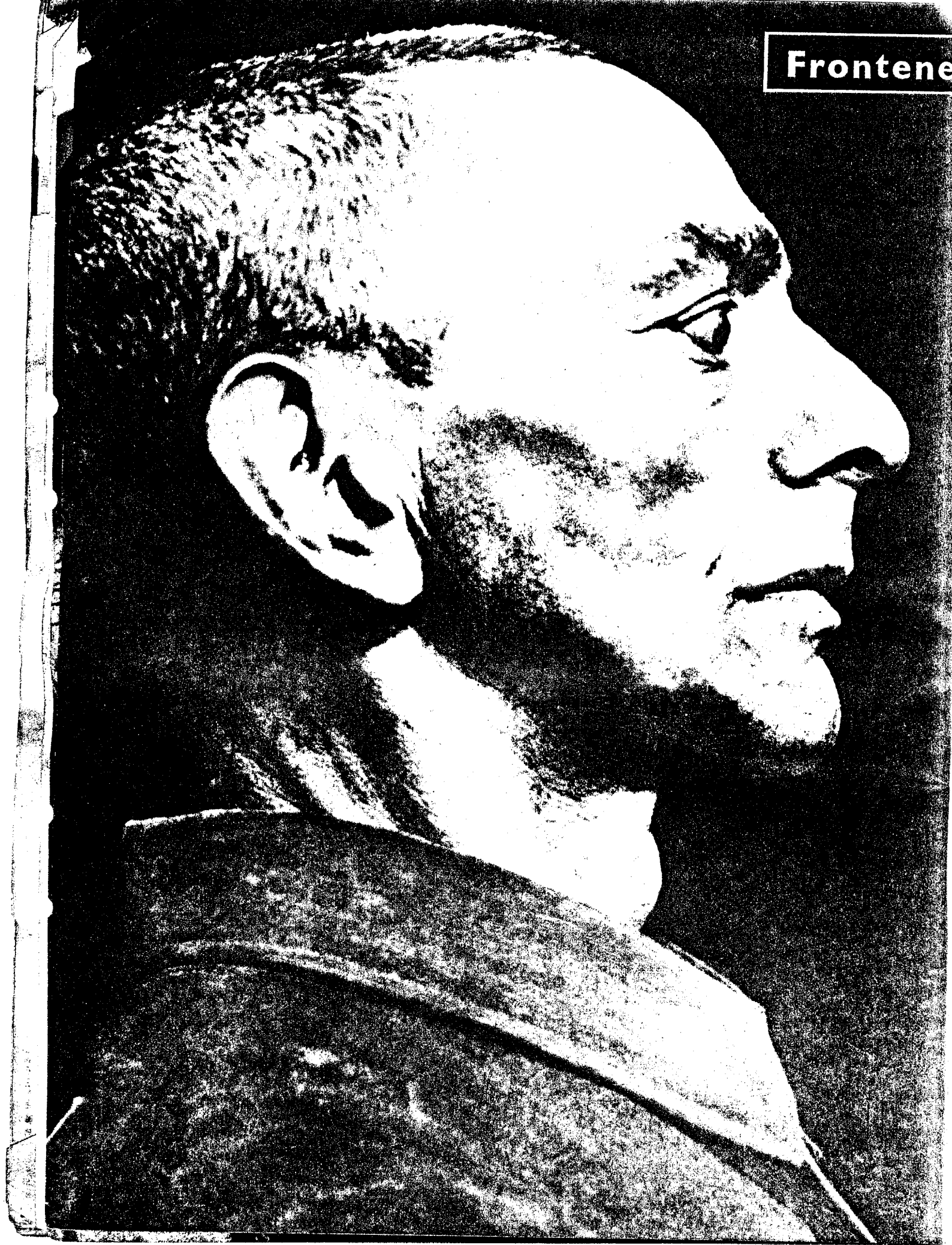
denne nederlandske sjømannen,

denne unge nordmann,

. . . denne nordtyske bonden,
mennesker av alle europeiske
folkeslag og raser skal etter
umenneskets vilje bli slettet
ut på denne jord. Der borte
menneskeslektens berme. Her
det høye, rene blods fellesskap.

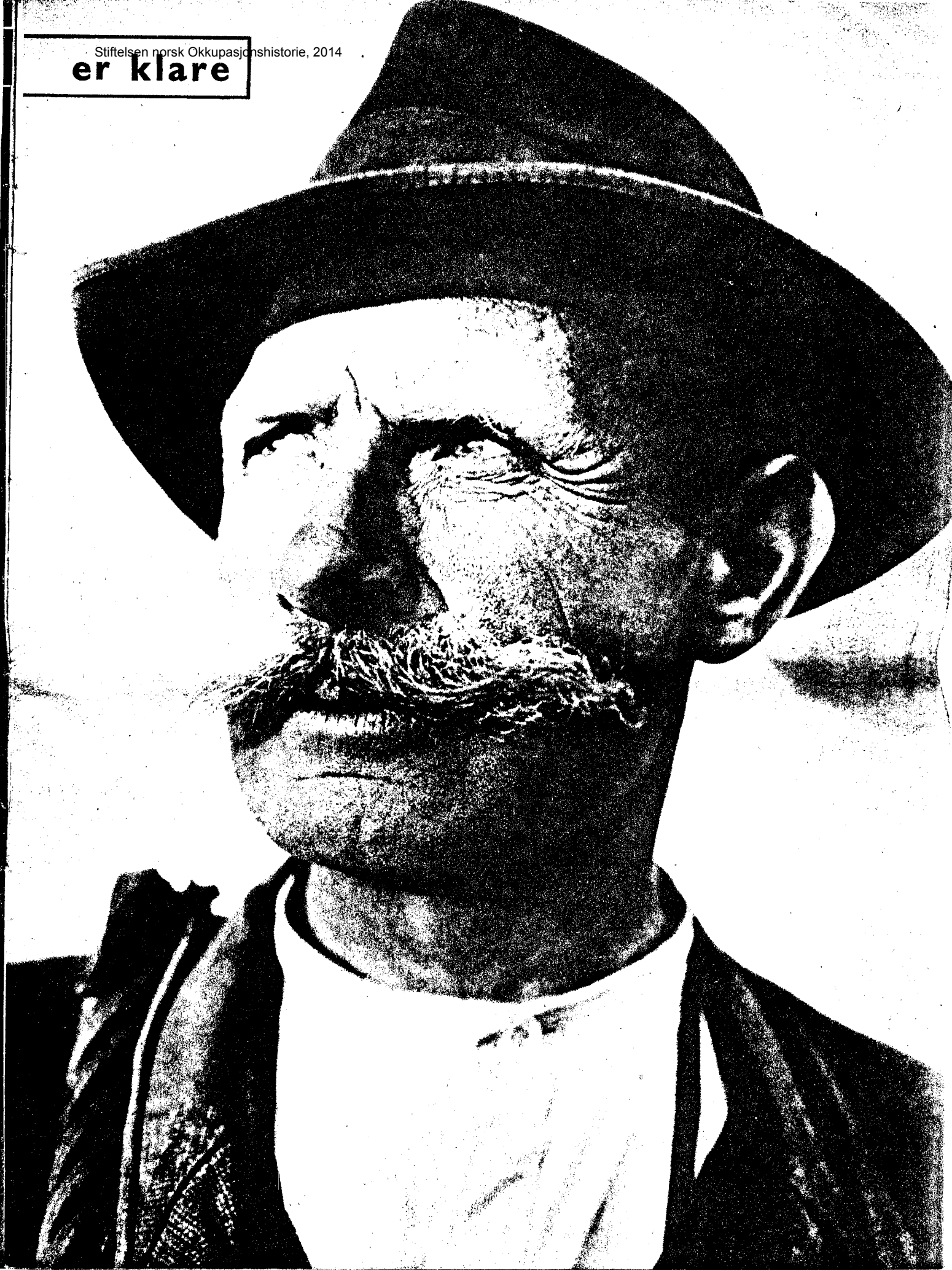

Frontene

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

er klare

Denne gangen vilde jøden gå helt sikkert. Han gjorde seg selv til offiser, til kommissær, til umenneskenes avgjorte fører.

Og overfor ham som forkjempere for det edle og gode, som forkjempere for at ikke Europa synker ned i galskap, står:

Offiseren i den tyske hær,

føreren i Waffen-SS

føreren i styrkekampflyet,

ubåtkommandanten.

stiftelsen norsk Okkupasjonshis

Udyrene i menneskeskikkelse,

som blev sådd av Ahasver,

underverdenens sanne «førere»,

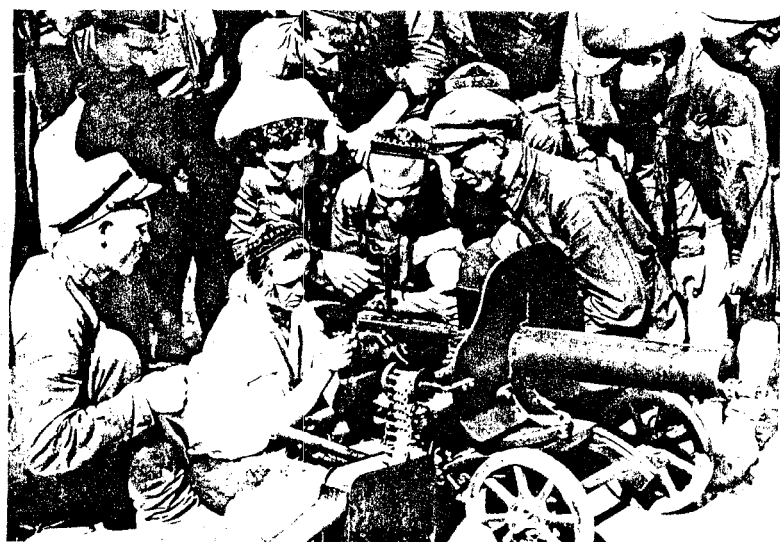

som stammer fra de mørke, stinkende Ghettoer i Østens byer.

Umenneske forblir umenneske og jøde
jøde, om de nå heter Churchill, Roosevelt
eller La Guardia. For oss er de alle av-
skum. De står bak Stalin, umenneske nr. 1.
De er forbundsfeller og sammensvorne.

Og i forreste linje sammen med jøden sto jødinnen som gevæ
kvinne, som partisane og som skjøge i en person. Hun er den so
fører an og som utdanner likesinnede kvinnelige udyr og vil gjø
alle Europas kvinner til sine like.

De bulgarske bondepikers
sunde kraft, spanjerinnenes
edle gratie, de italienske
kvinneres høyhet og ynde,
tyske pikers tro og skjønn-
het, alt dette skulde slukkes
ut, skulde slettes ut på
denne jord.

Skjebnen bevare
oss fra denne
typen!

Kvinner av dette
slag skal bli Europas
mødre.

Dette er speilbildet av den russiske „statsungdom”! Det er følgene av familier som systematisk er blitt ødelagt av jødene! — Dette hav av barnetårer formår ikke engang århundrer å tørre ut.

Dette forferdelige, skitne ulykkesvesen med dødningeøynene er et sovjetbarn,

er de kollektiverte, små elendige skapninger, som jødene uten betenking laget propaganda for.

Disse tåringer i sovjet-helvetets gru er vel den frykteligste anklage mot denne forbannelse for menneskeheten.

Men vi vet hva vi har i nasjonens mødre. Vi vet å verdsette det uforgjengelige livs evig fruktbare kilder. — Vi anser morskallet som den største lykke i verden, og ser med uendelig glede at den kvinnelige ungdom av den arisk-europeiske folkestamme er seg sitt ansvar bevisst.

Overalt den samme morsglede — I Sveits,

I Nederland,

I Kroatien og i Norge.

vil vi beskytte vår strålende ungdom.

Det er ungdommens skjebne, slut-
ten på familien i sovjetparadiset.

Den tyske bolig er arnestedet for kultur og renslighet

Det dyktige finske folk sikrer sitt liv ved sparsomhet og ved å samle seg forråd.

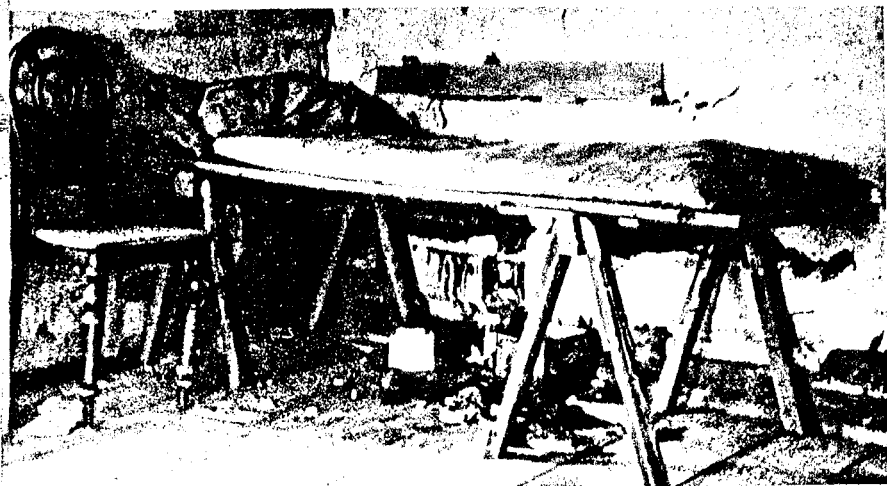

Umåtelig er forskjellen i holdning og uttrykk hos disse bondekoner og hos «borger»-kvinnene i Sovjet.

Millioner av våre minste ånder i lys og sol. En gunstig skjebne og en mektig statshånd sparte dem for en tilværelse i et sovjet-helvete.

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014
 De russiske byer var et utenkelig heivete som millioner av mennesker strømmet til, jaget inn fra landet, for å bosette seg i mørke, skumle kjellerhull.

Man leter ikke lenge etter sin soveplass i Sovjet. Fantes det noen planker eller en høysekk, så var det bra. Men om man lå på gaten, så var det ingen som sa noe til det heller.

Slik tigger sovjetungdommen.

Russiske arbeidere.

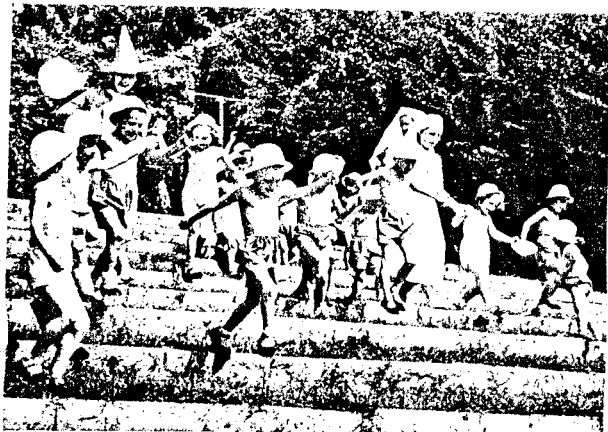

Det vilde vært forbi med denne franske rentiers
hygge,....

med denne tyske arbeiderfamilies søndagshvile,....

med den muntre tyrkiske barneskare,....

og den livsglade norske ungdom,...

med denne koselige flamske bondefamilie,....

og med frokostpauser i luftige og solfylte spiserom.

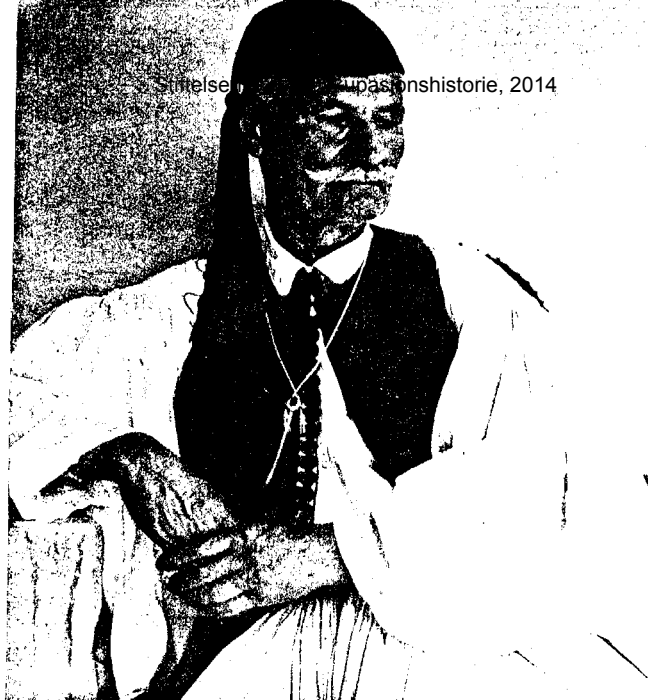
Tusener kryper ned i jorden, hvor de gjemmer seg under planker, filler og skrot. Hvis de har lykken med seg, kan de fra disse jordhulene se sin livsaften imøte. Men de millionene er i flertall som allerede tidlig dør sultedøden i tvangsarbeidsanstaltene.

I trøstesløse hull, som ikke lenger fortjener navnet bosted, fører folket en dyrelignende tilværelse.

Og det som bonden møysommelig fikk dyrket, ble straks tatt fra ham av sovjetstaten.

Det vilde vært ute med denne gamle grekerens kontemplasjon, . . .

med alderdommens ro for dette pommerske fiskerekteparet, . . .

med den slovakiske ungdoms livslyst, . . .

og med gleden over fruktene fra egne akreer hos disse flinke ungarske bondekonene.

I sovjetstaten lyktes det jødene bare alt for godt å rykke menneskene opp med roten. Bonden ble erklært som dødsfiende til sovjetsystemet. Han sank ned til et nivå på like fot med buskapen. Man tok fra ham alt. Han ble slave, og hadde bare å gjøre som hans jødiske mester befalte.

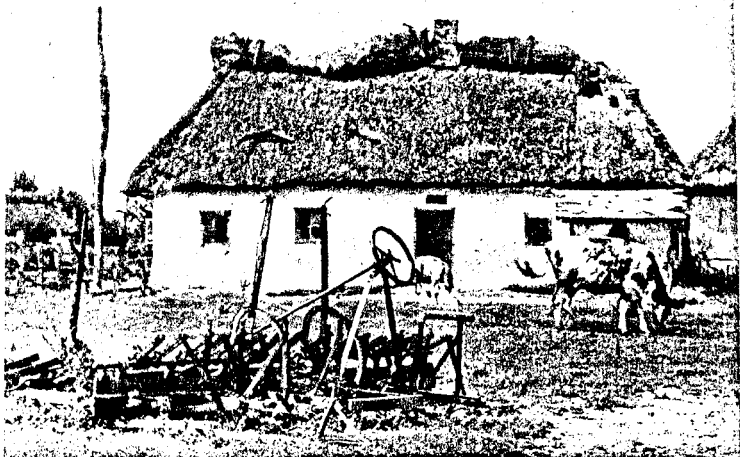
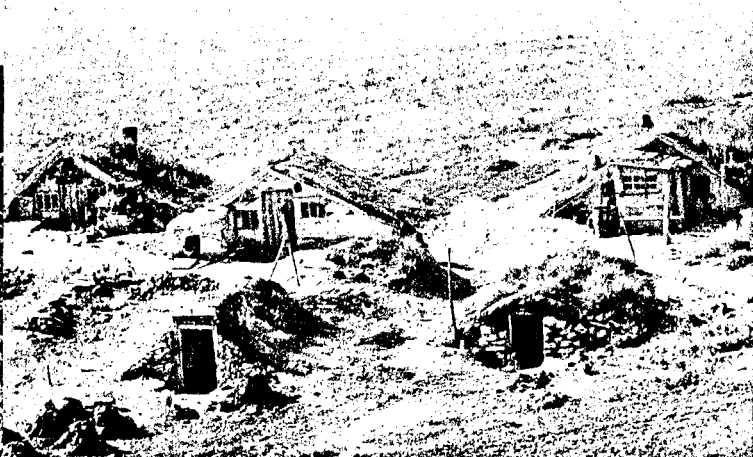
Ved hjelp av systemer og brutalitet ble han stemplet som en innbygger uten eiendom.

Om han vilde eller ikke drev man ham fra det ene sted til det andre, ingenting var hans eget, hverken dørterskel eller hus.

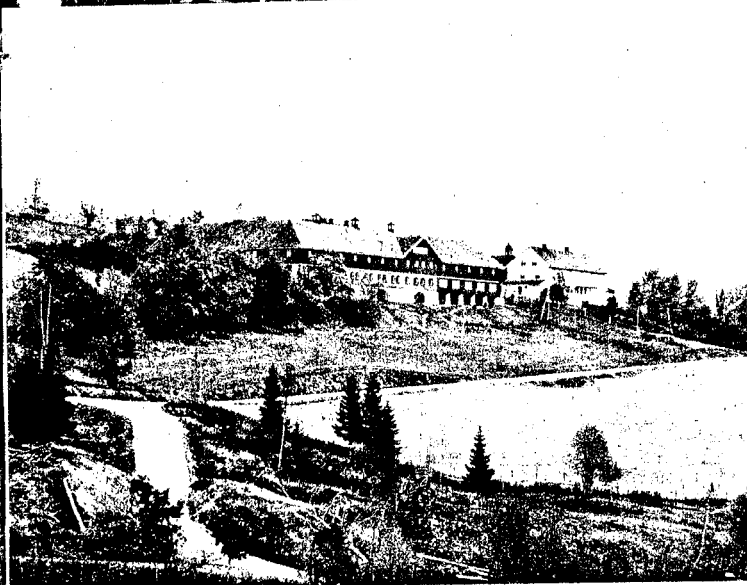

Og hans lønn var i det høyeste bare noen munnfull tynn suppe fra sovjetkjøkkenet.

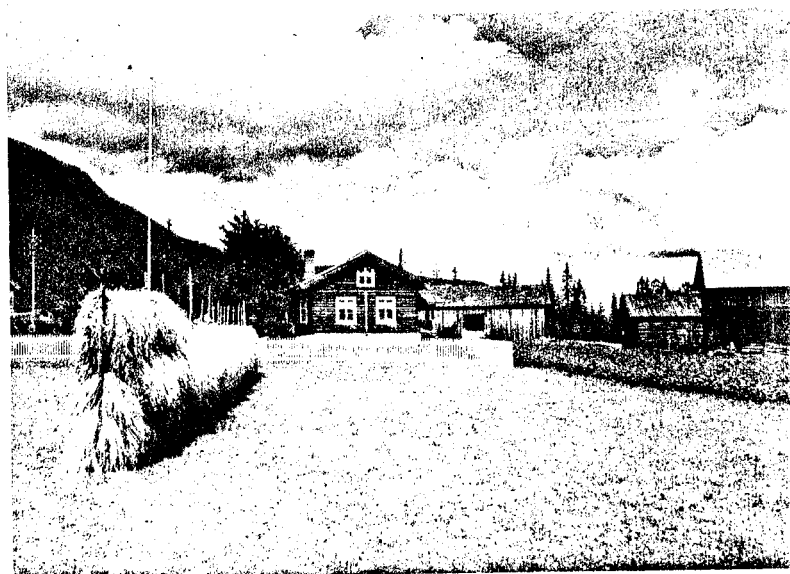

Var det noe rart i at hus og landsby sank sammen, at menneskene mer og mer begynte å søke seg boliger i jorden og nesten førte en underjordisk tilværelse, for parolen lød jo: Bare ikke stikke seg fram!

Gud bevare Europas bønder,
som med stolthet går over
sine marker, høster sitt korn
og bor på vakre gårder.

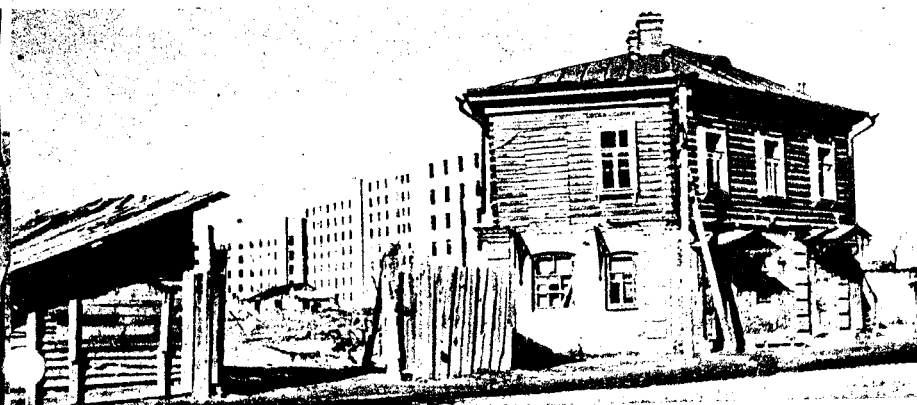
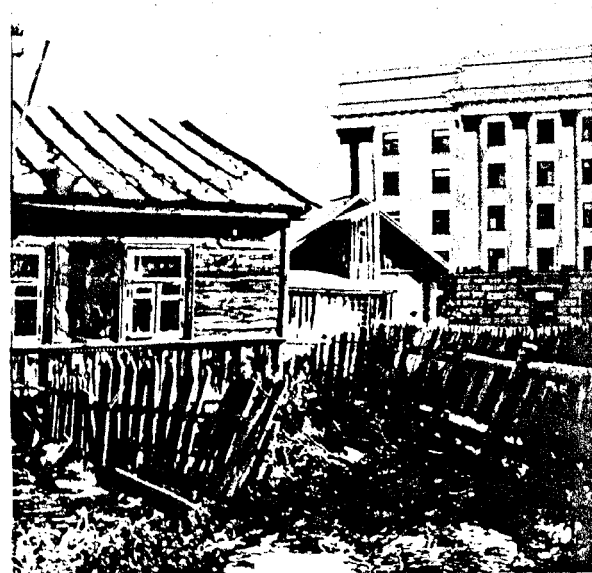
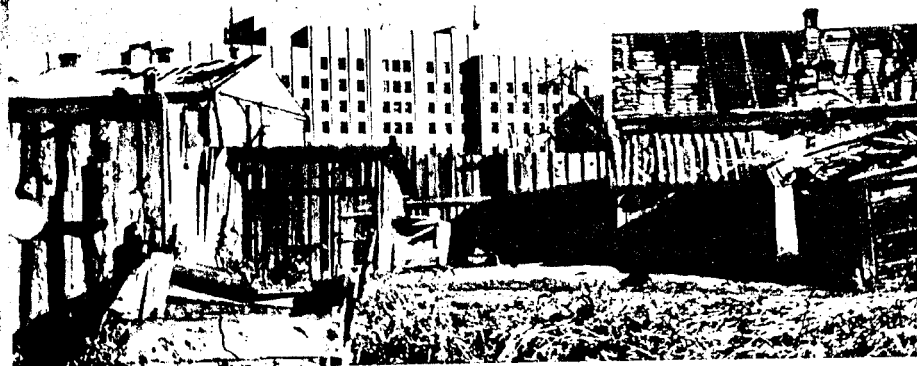
Bondegård i Norge.

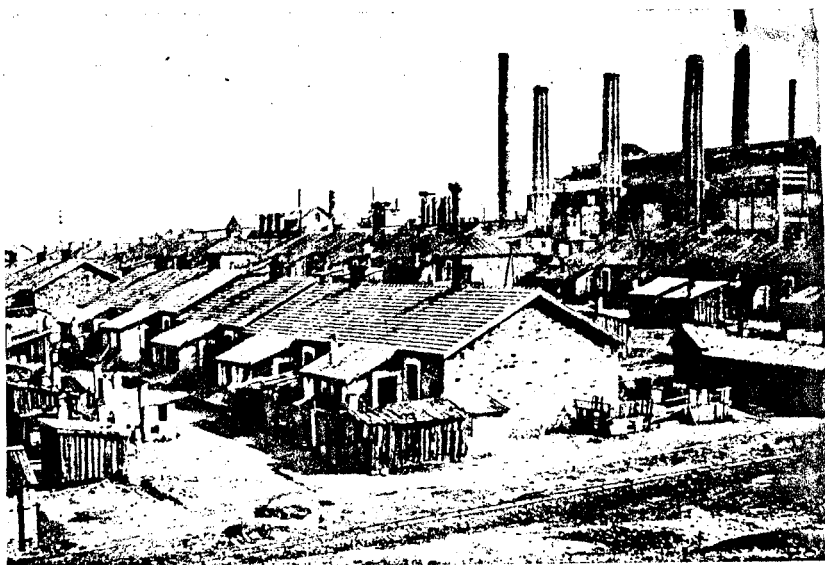
Bondegård i Norge.

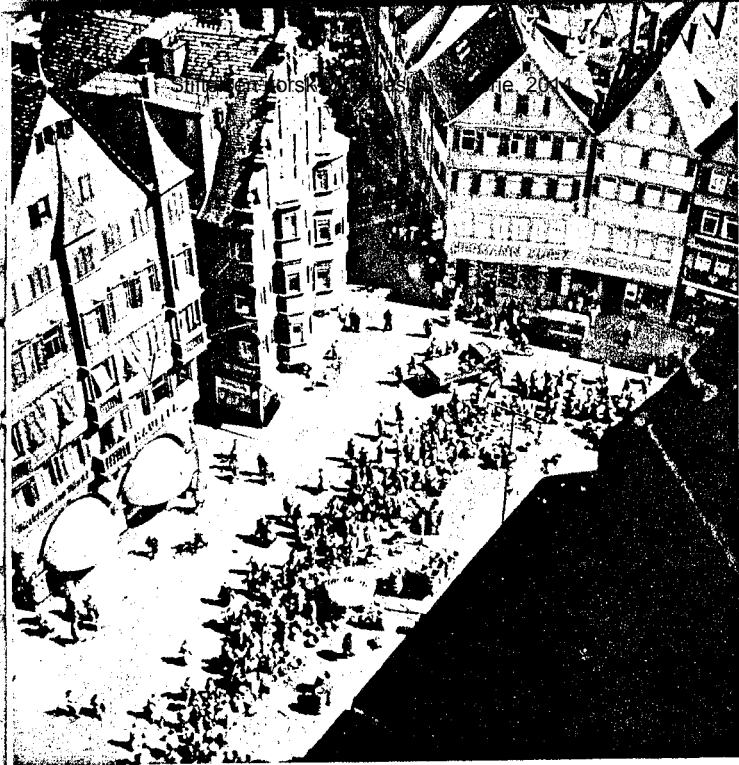
Slik ser de ut, sovjetarbeide-
rens «komfortable boliger».
De gjemmer seg bort bak de
blendende fasader på røde
partihus og veldige fabrikk-
anlegg, er utrolig vindskjeve,
skitne og livsfarlige å bo i.

Sovjetarbeideren levde dårligere enn en buskmann.
Men hver morgen og aften fikk han uten noen som
helst forhåpninger lov til å se bort imot de glansfulle
fasader på partihusene rett overfor hans elendige
bosted.

For oss synes disse ynkværdighetens bosteder ikke engang egnet til fjøs eller stall

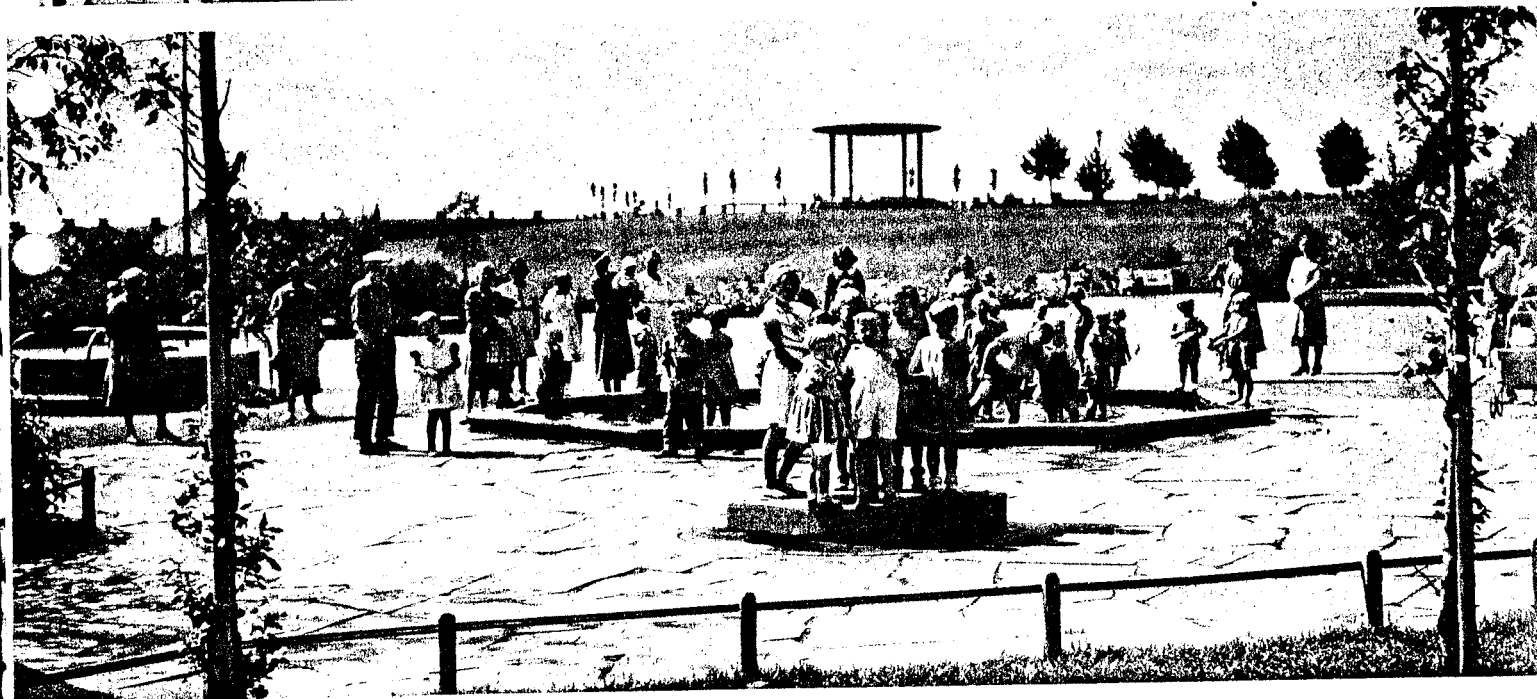

Slik ser de ut, de hjemlige hus i en tysk småby,

de lyse arbeidernybygg
i en portugisisk og i en
tysk by,

ja, selv en storbys hav
av bygninger.

Så fritt og rent bør vi med våre barn midt i Europas gamle og evig-unge kultur.

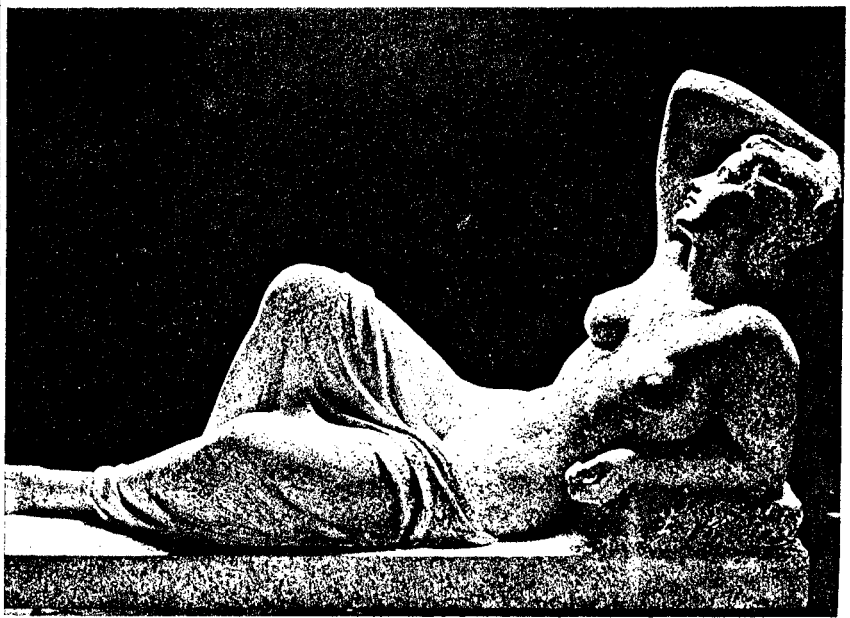
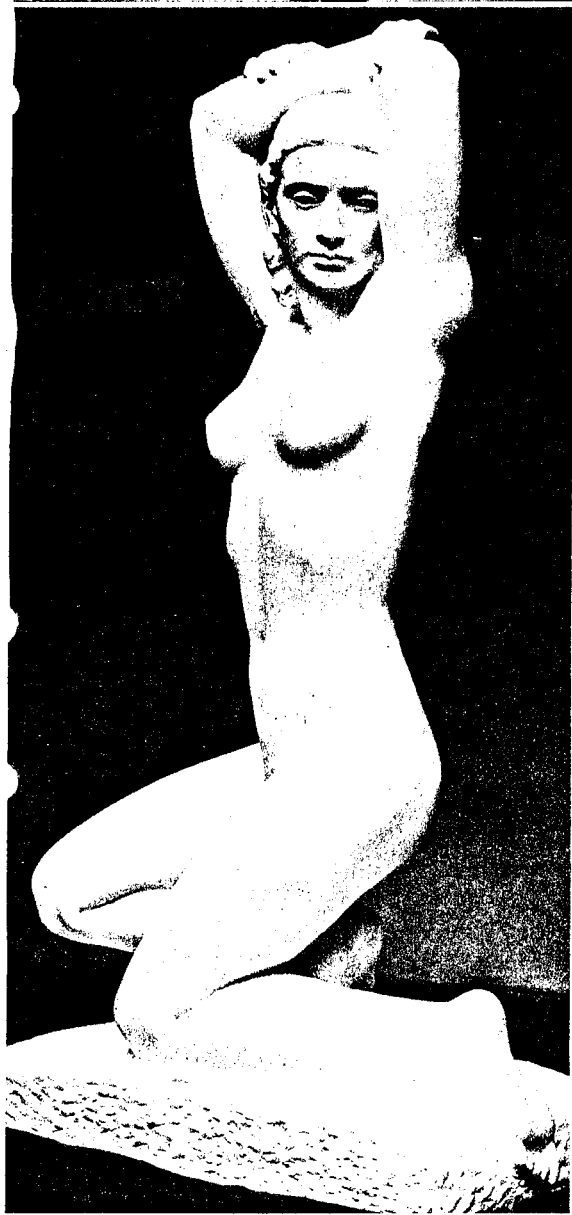

«I vår Morgens navn vil vi brenne opp
Rafael, ødelegge samlinger, tilintetgjøre blom-
strende kunst».

Slik synger en sovjet-dikter. Vi vet hva
han mener. — Som jøden, så også hans
kunst! Som kunsten, så også dens materiale:
Blikk, sement og gips!

Like edelt som det ariske mennesket er dets kunst.
Den er virkeliggjørelsen av denne verdens drømmer.

To umennesker.

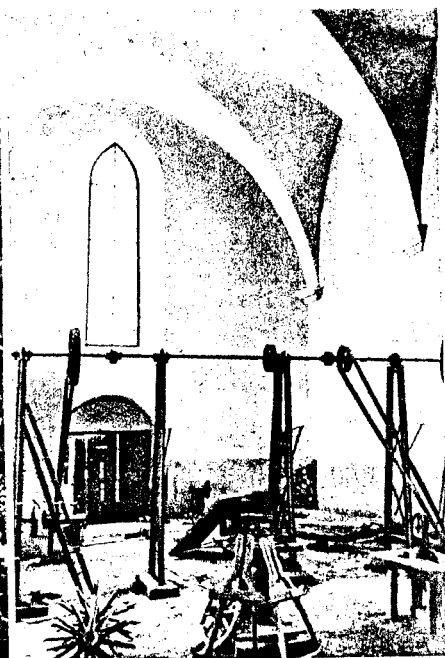
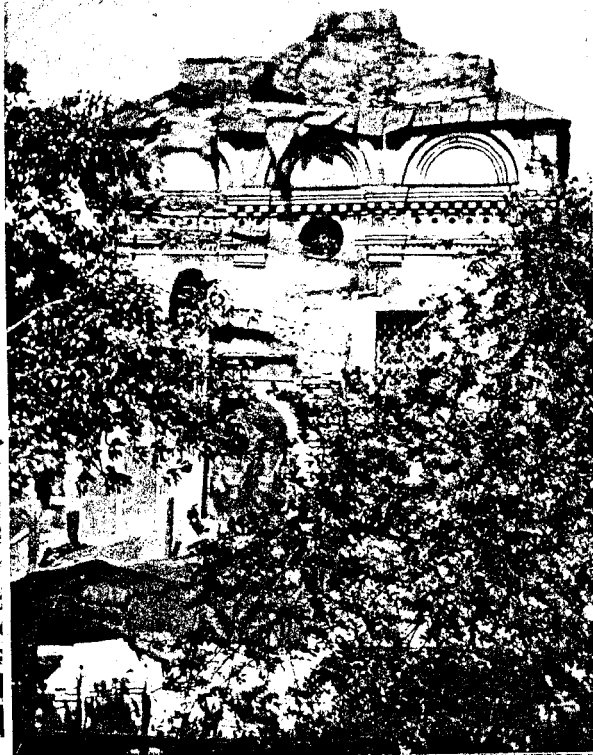
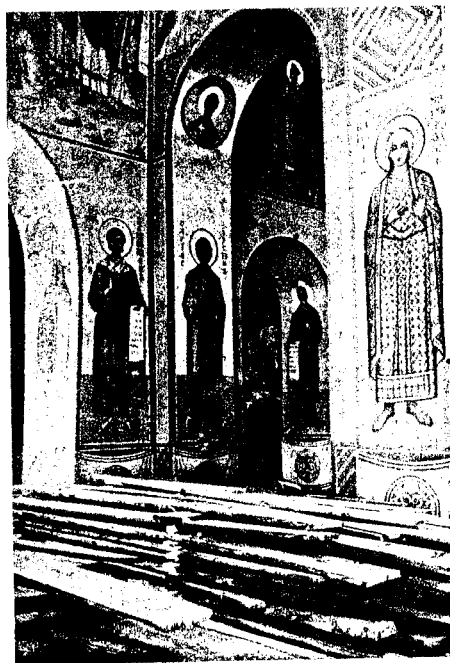

To mennesker.

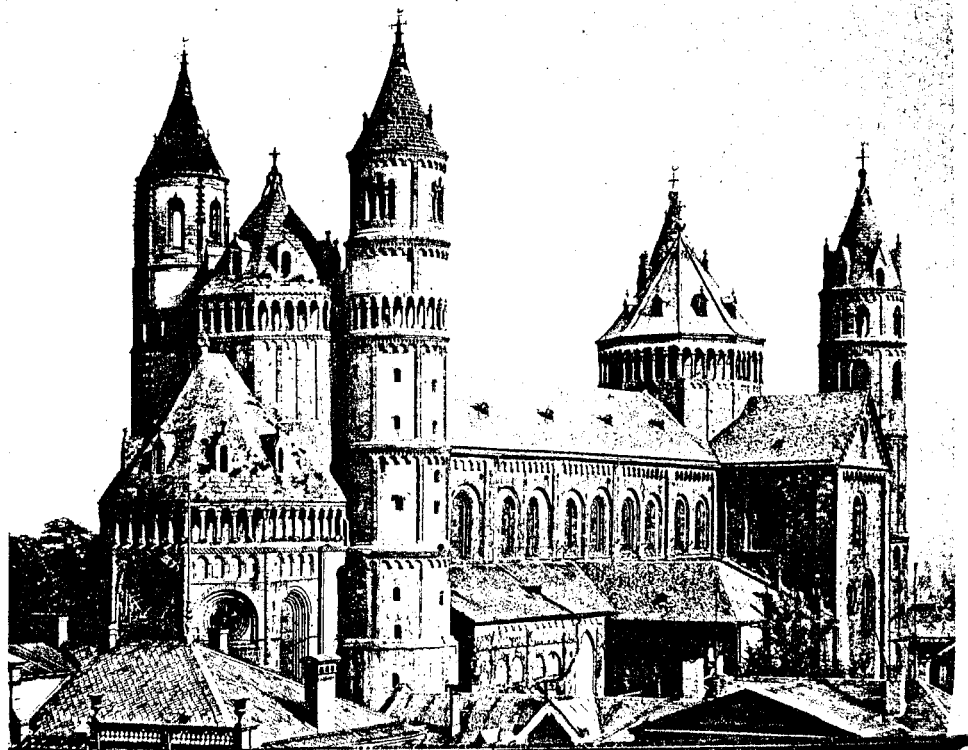
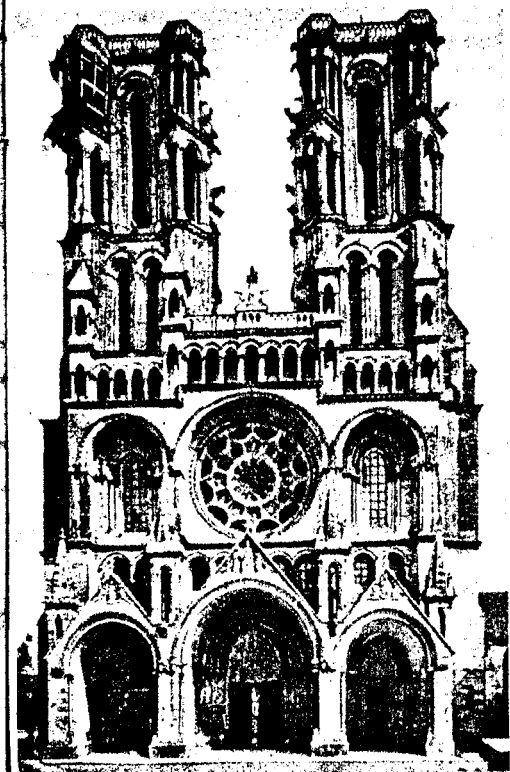
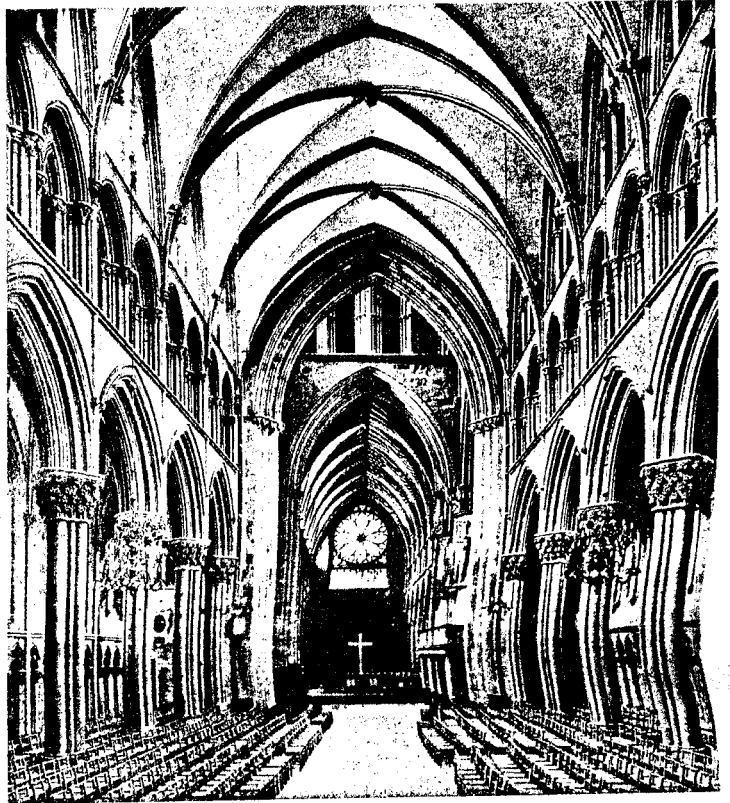
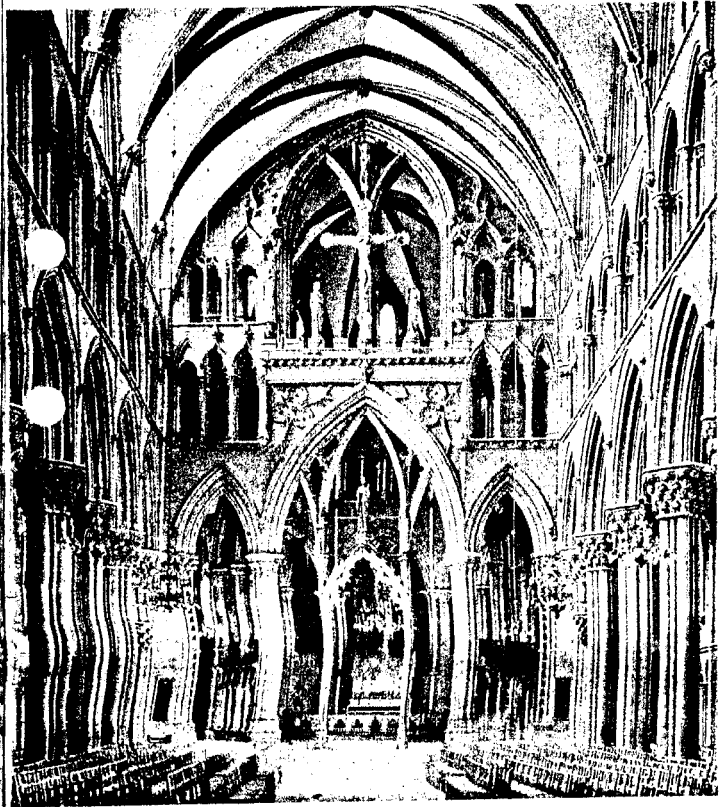
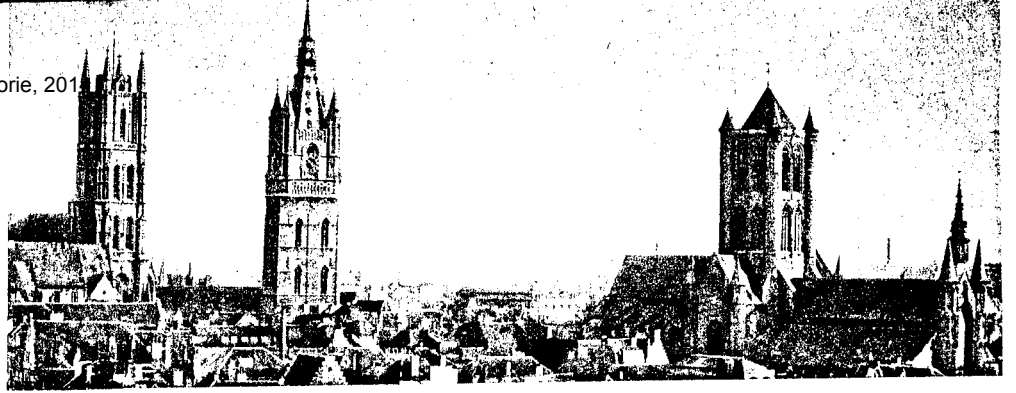

„Gud — det er dårskap og feighet, Gud betyr voldtekt og elendighet, Gud er av det onde. For meg er det: Luzifer, Satan! Og hvem du enn er, du er den ånd, som mine fedres tro stilte imot Gud og kirke!” sier jøden.

Fordi jøden og umennesket hater alt det guddommelige, har de plyndret kirkene og gjort fabrikker av dem. For dem var det den største tilfredsstillelse å sprengte disse kirker i luften, der de var mest i vegen for dem.

Men det ariske Europa
utmerker seg ved at det
tror på Gud, og at en-
hver har sin fulle religi-
øse frihet.

Slik ser kirken ut i Russland

Slik i Tyskland

Om de levende ble pelet fast i jorden, . . .

eller man lot dem sulte ihjel i trange bur, . . .

eller man pinte dem ved å la dem stå i uker og måneder oppreist i seller; det fins ingen grenser for oppfinnsomheten hos underverdenens bødler, når det gjelder å finne nye torturmetoder.

Fryktelig i sin anklage bringer redselskjellerne i Lemberg, Riga og Dubnow GPU's grusomhet fram i dagen.

den rå sadisme,

det dyriske mord,

Slik som disse russiske kvinner vilde dere,
Europas kvinner, kommet til å gråte!

Slik som denne uskyldige gutten
vilde Europas barn blitt myrdet!

Umennesket stod opp for å
erobre verden.

Ve dere mennesker, hvis dere ikke
står sammen!

Forsvar deg, Europa!

Bilder: Atlantik (18) Associated Press (16), F. F. Bauer (3), DAF-Gau-Bilderdienst (1), Georg Ebert (1), Enlt (1), Helga Glassner (1), Max Göllner (3), Hehmke-Winterer (1), Walter Hege (1), Historia Photo (1), Heinrich Hoffmann (5), Landesbildstelle Wien (1), Kattwinkel (1), Erna Lendvai-Dirksen (2), Mauritius (6), Nibelungen Verlag (3), Orbis (7), Presse-Bild-Zentrale (2), Hans Retzlaff (9), Risch-Lau (1), Charlotte Rohrbach (5), Saebenslag (3), Worpsswede (1), Sammlung Seiler (5), Jutta Selle (1), -Hauptamt (12), PK (21), Scherl (6), Sportbild-Schirner (1), Staatliche Bildstelle (4), Ilse Steinhoff (2), Hans Tschira (4), Paula Wehr (3), Weltbild (8), Anna Winterer (1), Lindvai-Dirksen (1), Irmgard Grosch (1), Wilse (6).

K A M B A N F O R L A G